

Annie Darling

De perfecte snit

Hartenwens in het vintageboetiekje – deel 4

1

Cress kon niet geloven dat, na weken radiostilte, Colin plotseling voor haar stond.

‘Je bent naar de kapper geweest,’ bracht ze uiteindelijk uit.

Colin bracht een hand naar zijn nek, waar zijn haar niet langer in een staart zat. ‘Ik vond dat het tijd was voor wat anders,’ zei hij onzeker.

Er waren vier lange weken verstreken sinds ze elkaar voor het laatst hadden gezien. Cress zou daarvoor hebben gezegd dat ze meer vertrouwd was met Colins gezicht dan met dat van haarzelf – ze had vaker naar hem gekeken dan naar haar eigen spiegelbeeld – maar nu hij voor haar stond, bleek en zenuwachtig, was het alsof ze hem voor het eerst zag.

‘Wat doe je hier?’ vroeg ze.

‘Nou, ik heb je gemist,’ zei Colin alsof dat voor de hand lag. Hij stak haar de bloemen toe. ‘Deze zijn voor jou. Ik heb ook een mixtape voor je gemaakt. Ik heb zelfs een oude walkman op eBay gekocht zodat je hem kunt luisteren. Ik weet dat ik gewoon een playlist voor je had kunnen maken, maar ik wilde het goed doen.’

‘Je had ook gewoon kunnen bellen,’ zei Cress en ze slaagde er niet in om de woede in haar stem niet door te laten klinken. ‘Veel makkelijker en sneller.’

‘Ga nou niet zo doen.’ Colin trok zijn wenkbrauwen op waardoor hij de personificatie van neerslachtig werd. ‘Ik voelde me echt belabberd zonder jou.’

Cress realiseerde zich dat zij zich niet belabberd had gevoeld zonder hem. Ze was te kwaad geweest. Te verward. Te druk. Te afgeleid.

‘Ik ben nog steeds woest op je,’ zei Cress op dezelfde nijdige toon die ze amper herkende.

Colin knikte droevig om dat te onderkennen. ‘Kijk, kunnen we dit niet ergens uitpraten?’

Cress keek hulpeloos om zich heen. De anderen, waarmee ze Miles bedoelde, waren zo verstandig geweest hen alleen te laten om dit op te lossen.

Het was vrijdagavond in het mooie Primrose Hill. Alle cafés en restaurants zaten propvol.

‘Tja, we zouden naar The Hat and Fan kunnen gaan, maar daar is het heel druk,’ zei Cress en Colin knikte weer.

Ze liepen stilzwijgend naast elkaar en Cress bedacht dat hun zware, moeilijke gesprek vooral een schreeuwpartij zou worden. De gedachte dat Miles en Colin zo dicht bij elkaar in de buurt zouden zijn, maakte haar misselijk.

Toen ze dichterbij de pub kwamen, zag Cress dat Miles de deur uit kwam en zich door de mensenmassa op de stoep heen worstelde.

Cress kwam tot stilstand en misschien kwam het daardoor dat Miles haar kant op keek. Hij nam zelfs zijn zonnebril af zodat hun ogen elkaar niet alleen troffen, maar het eerder leek alsof hun blikken met elkaar botsten.

‘Kom nou, Cress.’ Ze draaide zich naar Colin, die ongeduldig naast haar stond te wachten.

‘Wat?’

‘Ik dacht dat we naar The Hat and Fan gingen, of wil je liever ergens anders heen?’ zei hij, de enorme bos bloemen nog in zijn handen.

‘The Hat and Fan is prima,’ zei Cress, want Miles was weggelopen in de paar seconden dat ze naar Colin had gekeken.

Cress was misselijk geworden bij de gedachte dat Colin en Miles elkaar zouden ontmoeten, om dít te moeten doen, wat dit ook was, waar Miles bij was. Maar het lege gevoel dat ze had nu ze hem weg had zien gaan, was niet veel beter.

Maar dit ging niet over Miles. Dit ging over Cress en Colin. Colin en Cress. En of ze nog steeds een Wij waren na deze vier lange weken waarin ze elkaar niet hadden gezien.

Toen ze eindelijk in de pub waren, zagen ze dat de medewerkers van The Vintage Dress Shop plus Freddy en Charles op hun gebruikelijke plek zaten. Sophy, de schat, had een klein tafeltje met twee krukken naast hen weten te bemachtigen en zwaaide naar Cress.

‘We hebben al wat te drinken voor jullie gehaald,’ zei ze. ‘Hoi Colin. Voor jou een IPA, toch?’

‘Ja,’ zei Colin en ook al was Sophy altijd beleefd tegen Colin, of zelfs vriendelijk, Colin bromde zoals gebruikelijk alleen maar wat tegen haar. Dat was niet echt een van zijn meer innemende eigenschappen.

‘Hij komt uit een plaatselijke brouwerij.’ Sophy keek met een enigszins manische glimlach naar Cress, haar wenkbrauwen omhoog. ‘In elk geval, jullie zullen vast genoeg hebben om over te praten zonder dat gebazel van mij.’

Dat was waar, ze hadden inderdaad heel veel te bespreken, maar ze zaten eerst heel lang in stilte.

Elke keer als Cress haar mond opende, wilde ze eigenlijk alleen maar zeggen: ‘Je hebt tegen me gelogen’, en daar hadden ze het al over gehad.

Net toen Cress bedacht dat ze het net zo goed op konden geven, schraapte Colin zijn keel.

‘Het spijt me zo,’ barstte hij uit. ‘Ik heb al gezegd dat ik je mis, maar door deze tijd zonder jou beseftte ik dat ik met je door wil.’ Hij stopte even en keek verwachtingsvol naar Cress alsof hij wachtte tot zij ook haar excuses aan zou bieden. Maar zij had niets gedaan waarvoor ze haar excuses aan moest bieden.

‘Wat bedoel je met dat je met mij door wil?’ vroeg Cress. ‘Ik dacht dat we toewerkten naar een volgende fase in onze relatie, samen een huis kopen, samenwonen, maar dat kan nu niet, hè? Waarom zou ik mijn spaargeld moeten gebruiken voor een aanbetaling, al is het voor een huurhuis, terwijl jij nooit een cent gespaard hebt, maar mij wel liet denken dat je dat deed?’ De onrechtvaardigheid van dit alles greep haar weer naar de keel. ‘Je verdient drie keer zoveel als ik, dus zelfs met al die platen die je koopt, had je echt nog wel elke maand wat kunnen sparen.’

Colin schoof ongemakkelijk op zijn kruk heen en weer. ‘Ik kan niet sorry blijven zeggen.’

‘Nou, je hebt het precies één keer gezegd,’ wierp Cress tegen. Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Het voelt nu gewoon allemaal zo uit-zichtloos.’

‘Maar ik heb een plan,’ zei Colin. Dat was niets voor hem. Meestal was Cress degene met plannen. Ze hadden nooit een voet buiten Finchley gezet als Cress de vakanties niet had geregeld, dagjes uit, zelfs een simpel avondje uit naar de bioscoop en uiteten, maar nu had Colin blijkbaar een plan.

‘Ik luister,’ zei Cress tegen hem. Het lukte haar niet om ook maar een beetje enthousiast te klinken.

Hij stak een vinger tussen de kraag van zijn overhemd alsof hij het benauwd kreeg. ‘Ik ga mijn platenverzameling verkopen.’

Dat was wel het laatste wat Cress had verwacht.

‘Je gaat wát?’ Ze voelde zich net een tekenfilmfiguur nadat er een aanbeeld op haar hoofd was gevallen. ‘Wat bedoel je met “je gaat je platen verkopen”?’

Colin glimlachte nauwelijks waarneembaar, alsof hij blij was met Cress’ geschokte reactie. ‘Ze zijn tussen ons in komen te staan, ja toch?’

‘Ze zijn niet tussen ons in komen te staan.’ Cress wilde die misvatting graag uit de wereld helpen. ‘Wat er tussen ons in is komen te staan is dat je ze kocht terwijl je heel goed wist dat ik dacht dat je geld spaarde voor een aanbetaling voor een huis, voor onze toekomst.’

‘Laten we daar nou niet weer in blijven hangen,’ zei Colin snel. ‘Ik heb wat berekeningen gemaakt en ik denk dat als ik ze kan verkopen, ze zelfs meer opleveren dan wat ik nu anders gespaard zou hebben.’

Cress voelde dat de onbuigzame ruggengraat die ze had gekregen toen ze tegen Colin had gezegd dat ze hem nooit meer wilde zien, begon te verslappen. ‘Dat is nogal een groot gebaar.’

Colin knikte en zijn glimlach werd breder nu hij dacht dat hij zich niet meer op gevaarlijk terrein begaf. ‘Zal niet liegen, ik vind dat ik best een goede oplossing heb bedacht voor dit probleem. En ja, het is een probleem dat ik zelf veroorzaakt heb.’

‘Het is... ik kan er niet echt over uit,’ zei Cress. Dit was wel het laatste wat ze van Colin had verwacht.

Hij nam een slok van zijn lokaal gebrouwen IPA. Hij was niet meer zo bleek en zenuwachtig als toen hij buiten de winkel stond te wachten en leek nu wat zekerder van zichzelf. ‘Snap je nu waarom het zo lang duurde voordat ik dit kon verwerken?’ vroeg hij. ‘Maar toen begon ik te beseffen dat het zelfs meer kan opleveren dan wanneer ik het geld in eerste instantie al had gespaard. Helemaal omdat de rentetarieven zo laag waren de afgelopen, weet ik het, vijftien jaar.’

‘Nou, ik heb wat van mijn spaargeld op een speciale spaarrekening gezet waarover ik geen belasting hoeft te betalen. Mike zei...’

‘Bijvoorbeeld, mijn originele exemplaar uit 1979 van *London Calling* van The Clash kan tot wel tweehonderd pond waard zijn en ik heb er maar vijfendertig voor betaald. Het laatste nummer “Train In Vain” staat alleen op de *run-out* op kant vier en wordt nergens anders op de hoes of de plaat zelf genoemd, ook niet op het label van kant vier,’ zei Colin, met een vurige passie in zijn ogen. ‘En de trackvermelding op de achterkant van de hoes voor de eerste track op kant drie – heb ik al gezegd dat het een dubbel-lp is – “Wrong ’Em Boyo” bevat een eerbetoon aan Stagger Lee, en die staat niet op alle releases van *London Calling*. En op de binnenhoezen zijn alle teksten afgedrukt. Een aantal exemplaren die in de winkel werden verkocht, zijn uitgegeven als promo’s en hebben een gouden promostempel op de achterkant van de hoes, wat die van mij ook heeft, dus het is echt een collector’s item. Natuurlijk wil ik er wel voor zorgen dat hij goed terecht komt, maar...’

‘Colin,’ zei Cress zacht. ‘Ik denk dat...’

‘Dan heb ik nog een originele druk uit 1972 van *Exile on Main Street* van de Rolling Stones met de uitklaphoes en een serie van twaalf ansichtkaarten met zwart-wit letteropdruk.’

‘Colin, ik kan niet...’

‘Die is ook zeker wel tweehonderd waard, ik had echt mazzel dat ik die vond in een tweedehandswinkeltje voor het kankeronderzoeksfonds in Kenton. Of was het in Kilburn? Maakt niet uit...’

‘Colin!’ Cress moest haar stem verheffen om zijn stortvloed aan woorden te onderbreken. ‘Hou op. Hou gewoon op!’

‘Maar ik dacht dat je blij zou zijn,’ zei hij, terwijl hij weer een onzekere en stuurse uitdrukking op zijn gezicht kreeg, want hij kwam alleen echt tot leven als hij over zijn platencollectie praatte.

‘Je moet je platen niet verkopen,’ zei Cress, met een schorre stem omdat de tranen achter haar ogen prikten. ‘Dat kan ik je niet laten doen.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat ga ik wel doen. Ik heb al een besluit genomen.’

‘Dat ga je niet, want ze horen bij jou,’ Cress zei wat vriendelijker. ‘Net als een van je organen.’

‘Maar ik mis je. Jij was er altijd, en toen opeens was je er niet meer.’ Colin reikte over de tafel heen om Cress’ hand te pakken, maar bedacht zich toen. ‘Ik hou van je.’

Cress had nog nooit zoiets zwaars gedaan. Zwaarder dan haar eindexamen vwo. Zwaarder dan toen haar amandelen eruit werden gehaald. Zwaarder dan die echt verschrikkelijke abseilervaring toen ze was gaan abseilen om geld op te halen voor een ezelopvang. ‘Je houdt niet van me, Colin. Niet op de manier dat ik wil dat er van me gehouden wordt. We houden van elkaar als vrienden maar niet als twee mensen die de rest van hun leven met elkaar door willen brengen. We zijn niet verliefd.’

‘We zijn al vijftien jaar samen, Cress. Als dat geen liefde is, wat is het dan?’

‘Ik kan me de laatste keer dat we gezoend hebben niet eens meer herinneren,’ zei Cress, terwijl de tranen omhoogkwamen. Maar het was de waarheid. Ze kon zich niet eens de laatste keer dat ze seks met elkaar hadden gehad, herinneren, maar ze dacht dat het ongeveer een jaar geleden was, toen ze op vakantie waren met Colins ouders en een heel onbevredigend vloggertje hadden gedaan toen Mary en Roy fish-and-chips gingen halen. ‘En dat is ook mijn schuld. Ik heb romantiek nooit een hoge prioriteit gegeven, mijn prioriteiten lagen bij sparen en een toekomst met jou plannen in plaats van in het nu te leven.’

‘Dit is klinkklare onzin, Cress.’ Colin klonk in paniek en alsof hij ook zo in huilen uit kon barsten. ‘Ik ga mijn platen verkopen en dan hebben we genoeg voor een aanbetalng en dan gaan we een huis kopen en worden we gelukkig samen. Geloof me.’

Cress keek smekend naar Sophy maar haar stiefzus en collega's en vrienden zaten allemaal met hun rug naar haar toe, alsof ze heel hard hun best deden om Cress en Colin de ruimte te geven en hun hartverscheurende gesprek niet af te luisteren. Ze draaide zich weer terug naar Colin, die naar haar keek met een ongelovig gezicht, alsof hij haar voor de eerste keer zag, echt zag.

'Dit is niet wat ik wil. Ik wil niet de rest van mijn leven doorbrengen in een klein huis in Tottenham, terwijl jij verdrietig bent en vol wrok zit omdat je je platencollectie voor mij hebt verkocht,' zei ze. 'Ik ben zo gefixeerd geweest op dit kleine, bekrompen leventje waarvan ik dacht dat ik het wilde, dat ik vergeten was hoe het is om te dromen.'

Colin deed zijn armen over elkaar. 'Die dromen hebben zeker te maken met die kerel waarmee je gezien bent?' vroeg hij zuur.

Cress' hart begon te bonzen. 'Welke kerel?' Technisch gezien had ze helemaal niets met een of andere kerel gedaan, maar toch voelde ze zich schuldig, want ze had wel dingen met Miles willen doen. En of ze dat had gewild! Toen stopte haar hart met bonzen en voelde ze de gerechtvaardigde verontwaardiging weer helemaal omhoog borrelen. 'Heb je me zitten bespioneren?'

'Nee! Dat zou ik nooit doen,' beet Colin haar toe, die net zo verontwaardigd was. 'Maar Ayeshah, de buurvrouw, zei tegen mam dat ze jou hand in hand op straat had zien lopen met een of andere kerel, toen ze haar hond zondagochtend had uitgelaten.'

'Dat was gewoon een vriend,' zei Cress snel, maar haar gezicht werd zoals te voorspellen was, opeens heet genoeg om er een ei op te bakken. 'Hij kwam gewoon net aan voordat we wat van mijn spullen gingen verkopen op een vintagemarktje.'

'Tuurlijk. Dus, zo noem je dat dus?' zei hij achterdochtig.

'Ik noem het niets omdat er niets gebeurd is,' hield Cress vol, ook al was dat strikt genomen niet helemaal waar. Er waren wel gevoelens opgeborreld, maar daar had ze niet naar gehandeld.

'Daarom liet je zeker niets van je horen na onze ruzie.' Colin knikte alsof alle puzzelstukjes op hun plek vielen.

'Ik liet niets horen omdat ik boos op je was,' antwoordde Cress langzaam met een lage stem. 'Jij bent hier de schuldige. Jij hebt ge-

logen. Dus waarom zou ik contact op moeten nemen om alles weer glad te strijken?’

‘Omdat je dat altijd doet!’

‘Nou, ik wil dat niet meer doen!’ Ze maakte een geïrriteerde beweging met haar schouders. ‘Mijn hemel, je was zeker gewoon op mij aan het wachten om alles weer goed te maken. Je zou waarschijnlijk nu nog aan het wachten zijn als Ayesha me niet met Miles had gezien...’

‘Aha, dus dat is zijn naam? Miles.’ Colin snoof minachtend alsof er iets grondig mis was met die naam. ‘Kijk, ik kan je vergeven.’

‘Mij vergeven? Mij vergeven?’ Cress’ stem klonk zo hard en zo hoog dat het leek alsof iedereen in de pub, in elk geval iedereen aan het tafeltje ernaast, zich omdraaide om naar haar te kijken. ‘Ik heb niets gedaan waarvoor je me hoeft te vergeven, en dat je het weet, al deze tijd uit elkaar heeft me doen beseffen dat er heel veel dingen zijn die ik met mijn leven wil doen waar jij niet in voorkomt.’

‘O, ja, zoals wat dan?’ vroeg Colin strijdlustig.

Alle dingen die Cress had gedaan om zichzelf bezig te houden zodat ze niet zou gaan zitten kniezen of de hele tijd kwaad zou zijn, waren eigenlijk veranderd in bezigheden en plannen waar ze blij van werd. ‘Ik wil mijn bedrijfje laten groeien. Ik wil misschien kleding gaan ontwerpen. Ik wil nieuwe dingen leren. Ik wil de stoute schoenen aantrekken en nieuwe dingen uitproberen en avonturen beleven en ik wil andere mensen zoenen. Ik wil in mijn leven in elk geval met meer dan één iemand hebben gezoend. En als ik deze dingen dan heb gedaan, sommige misschien wel, sommige niet, dan wil ik een eigen gezin, kinderen. Het spijt me, ik wil gewoon meer dan dít.’

‘Wauw.’

Ze hadden allebei stijf rechtop gezeten, kwaad, maar nu liet Colin zijn schouders hangen en alle strijdlust sijpelde uit hem weg.

‘Het spijt me echt,’ zei Cress, wat minder fel. ‘Ik besepte niet eens dat ik me zo voelde totdat we uit elkaar gingen. Want ik was er bijna zeker van dat we uit elkaar waren.’

‘Maar ik dacht niet dat we uit elkaar waren,’ zei Colin triest. ‘Ik dacht dat we gewoon ruzie hadden.’

Cress zou nog meer dingen, kwetsende dingen, kunnen zeggen. Dat ze hem de afgelopen weken amper gemist had. Dat ze nu inzag

hoe erg ze elkaar in de weg hadden gestaan. Dat ze een andere man had ontmoet, en dat ze door hem zin had gekregen om jurken te dragen. Ze was dan wel boos, maar dat betekende niet dat ze onnodig gemeen wilde doen.

‘Ik denk dat we elkaar ergens onderweg kwijt zijn geraakt en we hadden het allebei niet door,’ zei ze. Nu was het haar beurt om haar hand uit te steken naar Colin, ze probeerde hem aan te raken, maar hij deinsde terug.

‘Mam zei... ze zei dat je bij ons kon komen wonen,’ bood hij weinig hoopvol aan. ‘Ze zei dat als ze doodgaan, het huis toch naar mij gaat.’

Dat was een te deprimerende toekomst om ook maar over na te denken.

‘Dat gaan we echt niet doen, Col,’ zei Cress zacht.

‘Nee, dat dacht ik al.’

Hij nam een paar grote slokken van zijn bier en Cress nipte aan de cola light die Sophy voor haar had gehaald. Die stond er al zo lang dat de ijsklontjes waren gesmolten en hij waterig smaakte.

Daar zaten ze. Er viel niets meer te zeggen. Colin concentreerde zich op zijn bier en toen hij dat ophad, zette hij zijn glas op tafel met een zachte plof die oorverdovend definitief klonk.

Hij stond op. ‘Nou, dan...’ Hij gebaarde naar de bloemen die op tafel lagen. ‘Wil je ze hebben?’

‘O!’ Cress keek naar de delicate roze en witte bloemen. ‘Eh, ik dacht... als jij ze weer wilt meenemen.’

Colin pakte ze op. ‘Als jij ze niet wilt.’

‘Ik zei niet dat ik ze niet wilde,’ zei Cress, en haar ogen begonnen te prikken omdat ze weer in een zenuwslopende woordenwisseling terecht waren gekomen.

‘Het zal wel! Ik zie je wel weer,’ zei Colin en hij probeerde weg te benen, maar het was zo druk in de pub dat hij uiteindelijk alleen maar langzaam richting de deur kon schuifelen, waardoor het einde van de avond net zo pijnlijk was als het begin.

Toen Colin in de nacht was verdwenen, haalde Cress trillend diep adem. Haar handen beefden. Eigenlijk beefde haar hele lichaam.

Toen voelde ze een zachte hand op haar schouder. ‘Gaat het wel?’ vroeg Sophy zachtjes en Cress kon alleen maar haar hoofd schudden.